и скокна на моро възседна на коня

наедно съ него предрѣкъра отиде

право при мама та правъ предъ двизерята

затупна сърдце-то на Момчиля кнаъ.

когато излѣзе мама Николия

Бързешкомъ изъ къщи за да ги посрѣщне

и щомъ го тя поглѣдна грѣйна и лице-то

какво-то по вечерня зоря на небе-то.

Мила моя дъщо Ница — Хубавица

умна-изумъ ли Ницо мойя гостъ честит

гледалъ пакъ немой никакъ да си стои

струва ми са пѣдъ да сымъ го виждала

проговорила мама та като лястовичка

и обърна очи да на поглѣдна гостя

съ боязливъ и мѣдръ и срамежливъ погле

ни ма и виждала Момчилъ извика

майко тѣкъ да бъде Богъ да тя и проводи

на свѣтъ азъ тебе да сымъ та виждал

на яве нетакъ.... протягли мамати

и оттупна клетки надъ черни-тѣ очи